Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 13142/13
05.03.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења тужене, број 111-00-202/2013-01 од 25.07.2013. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ..., и са заинтересованим лицима В.В. из ...., ... и В.В. из ...., ..., у предмету конкурса за пријем у радни однос на неодређено време, након одржане усмене јавне расправе 27.02.2015. године, у нејавној седници већа одржаној 05.03.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 111-00-202/2013-01 од 25.07.2013. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II УВАЖАВА СЕ захтев тужиоца и обавезује тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, кандидата који је учествовао у изборном поступку, против решења Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, број ... од 05.06.2013. године, којим су тачком 1. диспозитива, примљени у радни однос на неодређено време у Министарство спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, Б.Б., дипломирани

инжењер електротехнике, В.В., дипломирани инжењер машинства и Г.Г., дипломирани професор филозофије, уз обавезан пробни рад у трајању од шест месеци и обавезу полагања државног стручног испита до окончања пробног рада, у складу са законом. Тачком 2. диспозитива истог првостепеног решења, одређено је да се именовани распоређују на радно место инспектора електронских комуникација, у звању саветник, Одсек за инспекцијски надзор у области електронских телекомуникација, Одељење за електронске комуникације, Сектор за електронске комуникације, информационо друштво и поштански саобраћај, које је систематизовано под редним бројем 336, Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, док је тачком 3. диспозитива истог решења, одређено да су именовани дужни да ступе на рад у року од 8 дана од дана коначности овог решења, изузев ако им се из оправданих разлога не продужи рок.

У тужби поднетој Управном суду 13.08.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због тога што у акту није уопште или није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, што је чињенино стање непотпуно или нетачно утврђено и што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Наводи да тужени орган у образложењу оспореног решења не наводи Правилник о систематизацији радних места у Министарству спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, којим се одређују квалификације и други услови за пријем кандидата. Истиче да је магистар електротехничких наука – смер телекомуникације и да има радно искуство у струци од 10 година и 5 месеци, као инспектор за телекомуникације и поштански саобраћај у Министарству за телекомуникације и информационо друштво, као и положен државни стручни испит, док су примљени кандидати В.В., дипломирани инжењер машинства и Г.Г., дипломирани професор филозофије, при чему примљени кандидати немају ни дан радног стажа у државном органу, нити положен државни стручни испит. Указује да у образложењу оспореног решења нису дати разлози у погледу оцењивања кандидата Г.Г. и Б.Б., у вештини комуникације, мотивације за рад и познавања Закона о општем управном поступку, којом приликом су наведени кандидати добили идентичне оцене 2,78, а тужилац 2,00. Додаје да нису оцењени сви његови жалбени наводи против решења првостепеног органа од 05.06.2013. године, при чему је у образложењу оспореног решења тужени орган навео лице Д.Д., која није била кандидат на конкурсу. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање или преиначи оспорено решење и усвоји његову жалбу изјављену против првостепеног решења.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Заинтересовани Г.Г., дао је одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и наводи да је испуњавао све прописане услове конкурса за избор на радно место инспектора електронских комуникација, при чему је конкурсом било предвиђено да се кандидати који немају положен државни стручни испит, примају на рад уз обавезу полагања државног стручног испита до окончања пробног рада. Истиче да има више од 3 године радног искуства у струци, на пословима сарадника у оквиру ПР службе, о чему је као доказ у поступку доставио потврду послодавца, због чега сматра да је био равноправни учесник на конкурсу. Додаје да је у поступку провера тражених знања и

вештина, остварио бољи резултат од тужиоца, што је определило његов избор за пријем у радни однос на оглашено радно место.

Заинтересована Б.Б., дала је одговор на тужбу, у коме наводи да је испуњавала све услове конкурса за избор на радно место инспектора електронских комуникација, при чему тужилац тужбом не оспорава њен избор на наведено радно место.

Заинтересовани В.В., није дао одговор на тужбу и поред тога што му је тужба уредно достављена на одговор.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу 27.02.2015. године, у смислу одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, у присуству тужиоца А.А. и заинтересованог Б.Б., а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованих лица В.В. и Г.Г.

Тужилац је у речи на усменој јавној расправи, остао у свему код навода изнетих у тужби, с тим што је посебно указао да због радног искуства у струци, врсти стручне спреме и положеном државном стручном испиту, сматра да има предност за пријем у радни однос у односу на лица која су изабрана на конкурсу. Истиче да је до 2010. године обављао послове у некада савезном, а затим републичком органу, када је остао без запослења, у којој ситуацији се налази и данас, при чему је због поднете тужбе био изложен телефонским претњама. Предлаже да Суд уважи тужбу и ову правну ствар реши у спору пуне јурисдикције, тако што ће поништити оспорено и првостепено решење од 05.06.2013. године и предмет вратити првостепеном органу на поновни поступак и одлуку, а туженог обавеже да му накнади трошкове управног спора, за судске таксе за тужбу и пресуду, у висини прописаној Законом о судским таксама.

Заинтересовани Г.Г. је у речи на усменој јавној расправи, остао у свему при наводима из одговора на тужбу, с тим што посебно истиче да због породичних разлога никада није ступио на радно место на које је изабран, нити је обављао те послове. Оставља Суду на оцену какву ће одлуку донети по тужби, а трошкове управног спора не тражи.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованих Б.Б. и В.В., као и навода тужиоца и заинтересованог Б.Б. са одржане усмене јавне расправе, а након извођења доказа читањем и увидом у списе предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је у конкретном случају изборни поступак правилно спроведен, у складу са одредбама Закона о државним службеницима, Уредбом о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима и Правилником о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места. Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је конкурсна комисија именована

решењем Министра спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, број ... од 20.03.2013. године, спровела изборни поступак за попуњавање извршилачког радног места – инспектор електронских комуникација, у звању саветник, Одсек за инспекцијски надзор у области електронских телекомуникација, Одељење за електронске комуникације, Сектор за електронске комуникације, информационо друштво и поштански саобраћај – 3 извршиоца, по јавном конкурсу објављеном у "Службеном гласнику Републике Србије", број 29 од 29.03.2013. године, при чему су у тексту огласа о јавном конкурсу, сагласно члану 55. став 1. Закона о државним службеницима, наведени услови за рад на радном месту које се попуњава, а да су стручне оспособљености, знања и вештине које се проверавају у изборном поступку, наведене у тексту огласа о јавном конкурсу и да је о спроведеном изборном поступку сачињен записник. Према образложењу оспореног решења, конкурсна комисија је спровела изборни поступак сходно тексту огласа, што је констатовано записницима конкурсне комисије, при чему је у поступку учествовало седам кандидата и да су сви кандидати на провери знања рада на рачунару, као првој фази изборног поступка, оцењени оценом "задовољава", чиме су стекли право учешћа у даљем току изборног поступка – усменој провери знања и оспособљености, као и вештина комуникације и мотивације за рад, а да је резултат који је тужилац остварио у усменом делу изборног поступка 2,00, док су кандидати Г.Г. и В.В., у усменом делу поступка остварили резултат 2,78, а кандидат Б.Б. је остварила укупну просечну оцену 3,00. Тужени орган налази да је након обављених разговора, конкурсна комисија на основу постигнутих резултата кандидата, саставила листу за избор кандидата који су постигли најбоље резултате и испунили мерила прописана за избор, сагласно члану 30. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима, на којој је за радно место - инспектор електронских комуникација, у звању саветник, предложено 6 кандидата, Б.Б. (3,00), В.В. (2,78),Г.Г. (2,78), Ђ.Ђ. (2,55), Е.Е. (2,55) и Ж.Ж. (2,00), након чега је Министар спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, сагласно члану 57. став 2. Закона о државним службеницима, са листе кандидата изабрао В.В., Г.Г. и Б.Б., који испуњавају услове за рад на наведеном радном месту. При томе тужени орган налази да нису основани наводи жалбе да жалилац има предност у односу на кандидате Г.Г. и Б.Б., због тога што изабрани кандидати немају положен државни стручни испит и први пут заснивају радни однос у државном органу, с обзиром да је првостепени орган правилно Д.Д., ожалбеним решењем одредио пробни рад у трајању од шест месеци и обавезао је да до истека пробног рада положи државни стручни испит, сагласно одредбама Закона о државним службеницима, при чему је у тексту огласа о јавном конкурсу назначено да кандидати који први пут заснивају радни однос у државном органу, подлежу пробном раду у трајању од шест месеци и да се канидати без положеног државног стручног испита, примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је, између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету

тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што, према налажењу Суда, тужени орган у образложењу оспореног решења није дао разлоге који се односе на положени државни стучни испит, као конкурсом прописаном једном од услова за попуњавање наведеног радног места - инспектор електронских комуникација, у звању саветник, а тиме није дао ни разлоге због којих налази да су приликом избора за наведено радно место, изабрани кандидати имали предност у односу на тужиоца, имајући у виду да тужилац има положени државни стручни испит. При томе из самог текста јавног конкурса за попуњавање наведеног радног места, произлази да је у оквиру прописаних конкретних услова за наведено радно место, прописан и услов да кандидат има положен државни стручни испит, при чему је у напоменама на крају конкурса, за сва оглашена радна места, између осталог, наведено да се кандидати без положеног државног стручног испита примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Према налажењу Суда, како је конкурсом прописани један од услова за наведено радно место, да кандидат има положен државни стручни испит, то су кандидати за наведено радно место са положеним државним стручним испитом, поред испуњења осталих услова, морали имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита, а тек уколико нико од пријављених кандидата нема положен државни стручни испит, у том случају могу се узети у обзир и кандидати без положеног државног стручног испита, при чему се такви кандидати, према напоменама наведеним на крају конкурса, примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Због наведених разлога, не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења, да се кандидати без положеног државног стручног испита примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада, јер овакви наводи не упућују на разлоге због којих су приликом избора за наведено радно место, изабрани кандидати без положеног државног стручног испита, имали предност у односу на тужиоца који има положен државни стручни испит. При томе је тужени орган очигледном грешком у образложењу оспореног решења навео да је првостепени орган правилно Д.Д., ожалбеним решењем одредио пробни рад у трајању од шест месеци и обавезао је да до истека пробног рада положи државни стручни испит, иако насупрот томе, у конкретном случају Д.Д. није била на листи за избор кандидата коју је предложила конкурсна комисија. Како тужени орган оспореним решењем није отклонио наведене повреде правила поступка, а ради се о повредама које су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари, то је према налажењу Суда, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка отклони надлежни орган управе у поновном поступку одлучивања, због чега Суд није прихватио предлог тужбе да пресудом сам реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону

засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 55/14), а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, на одржаној усменој јавној расправи определио трошкове које потражује у вези са овим управним спором, а које је Суд, према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94,... и 93/14), одредио за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу укупне трошкове управног спора, у износу од 1.370,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.03.2015. године, II-3 У. 13142/13

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ